

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: Ing. L. K.**, Mgr. Dagmar Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2006, č. j. 3 Cad 42/2005 - 47,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Dagmar Dřímálové, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

Městský úřad v Týnci nad Labem (dále jen „městský úřad“) svým rozhodnutím ze dne 18. 8. 2005, č. j. 674/90/05, s účinností od 1. 4. 2005 snížil opakující se peněžitou dávku sociální potřeby vyplácenou žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) na částku 2026 Kč měsíčně z důvodu zvýšení dávky státní sociální podpory - příspěvku na bydlení - s účinností od 1. 2. 2005 z částky 668 Kč na částku 728 Kč měsíčně.

Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 17. 10. 2005, č. j. 8074/2005/SOC, zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil napadené rozhodnutí městského úřadu. Krajský úřad argumentoval především tím, že při stanovení výše dávky sociální péče se u stěžovatelky posuzovala částka životního minima na zabezpečení

výživy a ostatních základních potřeb ve výši 2360 Kč a částka 394 Kč jako stěžovatelkou doložené nezbytné náklady na domácnost. V případě stěžovatelky činila tedy částka potřebná k zajištění výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost částku 2754 Kč. Od této částky pak městský úřad odečetl příspěvek na bydlení ve výši 728 Kč a dospěl k názoru, že stěžovatelce má být poskytována dávka sociální potřeby ve výši 2026 Kč. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný odkázal na § 6 odst. 1 písm. h) zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním minimu“), a na § 106 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), a dospěl k závěru, že příspěvek na bydlení se považuje za stěžovatelčin příjem, k němuž je správní orgán ve smyslu § 4 odst. 3 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřeby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřeby“), povinen přihlídnout.

V řízení před Městským soudem v Praze se stěžovatelka dožadovala vydání rozsudku, kterým by byl změněn výrok rozhodnutí žalovaného tak, že městský úřad je povinen poskytovat stěžovatelce opakující se peněžitou dávku sociální potřeby ve výši 4300 Kč měsíčně, a poukázala na nezákonnost odečítání příspěvku na bydlení. Městský soud v odůvodnění svého zamítavého rozsudku mj. uvedl, že započtení nezbytných nákladů na domácnost a výše příjmů (příspěvek na bydlení) bylo provedeno v souladu s výše uvedenými právními předpisy, podle nichž je občanu vyplácena dávka sociální péče ve výši nutné k zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a k úhradě nezbytných nákladů na domácnost, nikoli však ve výši životního minima. Městský soud především zdůraznil, že zákon nestanoví, aby dávka sociální péče poskytovaná z důvodu sociální potřeby byla vyplácena ve výši životního minima stanoveného zákonem o životním minimu, nýbrž má být mj. přihlídnuto ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana. V daném případě byly skutečně prokázány náklady stěžovatelky na domácnost nižší, než je zákonem stanovená částka životního minima.

Proti tomuto rozhodnutí městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nesouhlasí s právním posouzením výše opakující se dávky sociální potřeby stanovené městským úřadem a potvrzené krajským úřadem. Dle názoru stěžovatelky by výše této dávky měla odpovídat výši životního minima stanoveného v souladu s § 3 odst. 2 písm. e) a § 3 odst. 3 písm. a) zákona o životním minimu, a neměla by být krácena. Stěžovatelka měla rovněž za to, že městský soud v napadeném rozhodnutí nerespektoval § 24 a § 25 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění platném do 31. 12. 2006, neboť se příspěvek na bydlení neměl odvozovat od „záporné částky životního minima“, nýbrž měl respektovat koeficient 1,0 až 1,6. V kasační stížnosti dále uvedla, že městský soud nepřihlédl ke všem navrženým důkazům a nerespektoval platné právní normy jednotlivě ani v jejich souhrnu. Dle názoru stěžovatelky hodnotil pouze procesně právní stránku sporu, a to nesprávně a v rozporu se spisem. Stěžovatelka rovněž spatřovala porušení svých procesních práv v tom, že jí nebylo doručeno vyjádření žalovaného k žalobě a v následné nemožnosti reagovat na vyjádření replikou, jakož i v tom, že měla být při ústním jednání „zastavována v řeči“. Dále konstatovala, že v rozhodnutí městského soudu došlo k zaměnění pojmů sociální péče a sociální potřeby a uvedla obšírný seznam ustanovení Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jež měla být rozhodnutím městského soudu porušena. Jednalo se o tyto články Listiny: čl. 30 odst. 2, čl. 26 odst. 3, čl. 3 odst. 3 a odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1

a článek 1; a tyto články Ústavy: čl. 9 odst. 3, čl. 1 odst. 1, čl. 4, čl. 2 odst. 4. Současně stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud vydáním předběžného opatření upravil její „příjmové poměry“ a aby přiznal odkladný účinek „rozsudku v části II. na straně 2 rozsudku výkonu rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 5082/2005/SOC ze dne 2. 8. 2005“.

Žalovaný se ke kasační stížnosti do dne rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je na základě usnesení městského soudu o ustanovení právního zástupce ze dne 9. 8. 2006, č. j. 3 Cad 42/2005 - 63, zastoupena advokátkou.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému posouzení napadeného rozsudku, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž kasační stížnost s ohledem na její obsah přezkoumal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve vztahu k důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 pod písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatuje následující. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen. O těchto stížnostních námitkách uvažil Nejvyšší správní soud následovně, přičemž věc posuzoval podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí žalovaného:

Podle § 90 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení se občanům, jejichž potřeby nejsou zabezpečeny příjmy z výdělečné činnosti nebo jinými příjmy, popř. dávkami, a příslušný orgán jim nemůže zajistit vhodné zaměstnání, poskytují peněžité a věcné dávky. Podle § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se občan považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zvláštním zákonem a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu, nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, zejména vlastní prací. Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti stanoví případy, kdy se za sociálně potřebného považuje občan, jehož příjem je vyšší než částky životního minima, v odst. 2, 3 a 4 téhož ustanovení pak jsou vymezeny případy, kdy se občan za sociálně potřebného nepovažuje přesto, že jeho příjem částek životního minima nedosahuje. Podle § 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se sociálně potřebnému občanovi poskytují jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost. Podle odst. 3 téhož ustanovení se při rozhodování o výši dávky přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaných osob.

Zákon o životním minimu stanoví životní minimum jako společensky uznanou minimální hranici příjmů občana, pod níž nastává stav jeho hmotné nouze. Za životní minimum občana se považuje podle § 3 odst. 1 úhrn částek, stanovených tímto zákonem

k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost. Za částku potřebnou k zajištění výživy a ostatních osobních potřeb občana se podle § 3 odst. 2 písm. e) citovaného zákona (nařízení vlády č. 664/2004 Sb., kterým se zvyšují částky životního minima, s účinností od 1. 1. 2005) považuje částka 2360 Kč. Ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) citovaného zákona stanoví, s přihlédnutím k výše uvedenému nařízení vlády, jako částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, jde-li o jednotlivce, částku 1940 Kč.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že je stěžovatelce na základě zákona o státní sociální podpoře poskytován příspěvek na bydlení s účinností od 1. 2. 2005 ve výši 728 Kč. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. h) zákona o životním minimu považuje za příjem dávky státní sociální podpory a dávky sociální péče, s výjimkou jednorázových dávek a dávek poskytovaných vzhledem ke zdravotnímu stavu bez ohledu na sociální potřebnost. Příspěvek na bydlení je pak ve smyslu tohoto ustanovení nutno považovat za příjem, a je tedy nutno k němu přihlížet při rozhodování o výši dávky sociální péče.

Z listinných důkazů dále vyplynulo, že doložené náklady stěžovatelky na domácnost dosahují výše 394 Kč měsíčně a sestávají z následujících položek: z nájemného ve výši 124 Kč měsíčně (roční nájemné činí dle smlouvy o pronájmu ze dne 1. 3. 2004 částku 1488 Kč za rok), z částky 123 Kč měsíčně jako nákladů na plyn propan-butan a z částky 147 Kč jako průměrných měsíčních nákladů na pořízení otopu (doklad o zakoupení uhlí ve výši 1764 Kč, nákup je prováděn jedenkrát za rok); a jsou tedy znatelně nižší, než stanoví zákon o sociální potřebnosti (1940 Kč). Další náklady stěžovatelka neprokázala. Nejvyšší správní soud považuje za správné, že městský soud souhlasí s postupem žalovaného, při kterém náklady stěžovatelky na domácnost, které nebyly prokázány, nezohlednil. Ostatně o obdobném rozhodování svědčí i ustálená judikatura – k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2001, sp. zn. I. ÚS 319/2000.

Jak již se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozhodnutí 4 Ads 7/2005 - 66, ze dne 27. 1. 2006 (uveřejněném na www.nssoud.cz) dávky sociální péče jsou poskytovány podle zákona o sociální potřebnosti, k částkám stanoveným v zákonu o životním minimu se pouze přihlíží, stejně jako k dalším zjištěným skutečnostem. Částky stanovené zákonem o životním minimu tedy nejsou závazným limitem, který by musel být dodržen bez ohledu na skutečný stav. Soud je toho názoru, že částka stanovená zákonem o životním minimu k zajištění nezbytných nákladů na domácnost nemusí být v této výši přiznána, pokud nezbytné náklady sociálně potřebné osoby jsou ve skutečnosti jiné (nižší). Nemusí se přitom jednat jen o případy uvedené v § 3 odst. 2, 3, 4 zákona o sociální potřebnosti. Poskytnutí nižší částky, než stanoví zákon o životním minimu v § 3 odst. 3, neznamená, že osoba není sociálně potřebná, ale že míra jejích potřeb je nižší než zákon předpokládá. Sociální potřeby, jejichž součástí jsou i nezbytné náklady na domácnost, jsou zajišťovány sociální dávkou, která tyto nezbytné náklady hradí. Není jejím účelem poskytovat více než je nezbytná, stávající a skutečně existující potřeba. Článek 30 odst. 2 Listiny stanoví, že každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Pokud by tedy dávka na nezbytné náklady byla poskytnuta v zákonném limitu a skutečná potřeba byla nižší, nejednalo by se již o dávku k zajištění nákladů nezbytných. Námitku kasační stížnosti, že sociální dávka měla být počítána se zohledněním pevné částky nezbytných nákladů na domácnost (1940 Kč), stanovené zákonem o životním minimu, tak neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy považuje za správný postup správního orgánu prvního stupně, který byl potvrzen krajským úřadem a následně i v řízení před správním soudem. Městský úřad určil hranici sociální potřeby stěžovatelky částkou 2754 Kč sestávající z částek 2360 Kč a 394 Kč, a provedl odečet příspěvku na bydlení ve výši 728 Kč, jenž považoval za stěžovatelčin příjem a byl k němu ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti povinen přihlídnout. Lze tedy shrnout, že pravidelná měsíční dávka sociální péče, která je stěžovatelce od 1. 4. 2005 poskytována ve výši 2026 Kč a s účinností od 1. 1. 2006 pak ve výši 2066 Kč, byla stanovena v souladu s ustanovením § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, mj. s přihlédnutím ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a k výši příjmu a majetkovým poměrům stěžovatelky. Městský soud tak při aplikaci a interpretaci výše citovaných právních předpisů v přezkoumávané věci nepochybil.

Další své námitky stěžovatelka zobecnila v závěru své kasační stížnosti pouhým výčtem obecných ustanovení hlavy první Listiny a základních ustanovení Ústavy. Stěžovatelka bez konkrétního odůvodnění pouze poukázala na porušení výše uvedených ustanovení, z nichž se pouze některá váží k sociálním právům. Vzhledem k tomu, že aplikace a následná interpretace ustanovení zákona o sociálním zabezpečení, zákona o životním minimu a zákona o sociální potřebnosti provedená v předchozích řízeních byly shledány správnými a vzhledem k tomu, že tato ustanovení předmětných předpisů jsou realizací ustanovení Listiny, Nejvyšší správní soud neshledal tyto námitky stěžovatelky důvodnými. Pokud jde o namítané porušení ustanovení Listiny a Ústavy, která se ani typově projednávané věci netýkala, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že se jím nemohl zabývat.

Za tohoto stavu věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud v předmětné věci nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení a že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, byla s nimi byla v rozporu nebo že by byl při jejím zjišťování porušen zákon.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. d) s. ř. s. lze podat kasační stížnost též z důvodu nepřezkoumatelnosti pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K tomuto důvodu kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na procesní pochybení městského soudu spočívající v tom, že jí nebylo doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, tedy odejmuta možnost reagovat na vyjádření replikou, v tom, že měla být při ústním jednání „zastavována v řeči“, jakož i v tom, že v rozhodnutí městského soudu došlo k zaměnění pojmů sociální péče a sociální potřeby.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, vyjádření žalovaného krajského úřadu ze dne 9. 2. 2006 k žalobě stěžovatelky nebylo městským soudem stěžovatelce doručeno. Z protokolu o jednání ze dne 20. 4. 2006, nevyplynulo, že by stěžovatelka, která byla při jednání zastoupena právní zástupkyní Mgr. Drímalovou, vznesla v tomto ohledu námitku. Naopak je patrné, že s obsahem vyjádření žalovaného byla stěžovatelka obeznámena, neboť byl při jednání čten. Stěžovatelce i její zástupkyni byla dána dostatečná možnost namítnat nedoručení předmětného vyjádření. Na dotaz soudu uvedly, že ve věci nemají dalších přednesů, ani důkazních návrhů a plně odkázaly na písemné podání nacházející se ve spise. Z protokolu o jednání rovněž vyplynulo, že stěžovatelce i její právní zástupkyni byl soudem poskytnut dostatečný prostor pro přednes svých vyjádření a že nedocházelo k jejich přerušování ze strany soudu.

Za tohoto stavu věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadenému rozhodnutí bylo lze vytknout nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěrem lze shrnout, že žádné z uváděných stížnostních námitek Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že neshledal namítaný důvod kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Společně s kasační stížností podala stěžovatelka i návrh na vydání předběžného opatření - upravení příjmových poměrů, jakož i návrh na přiznání odkladného účinku.

Návrh na přiznání odkladného účinku označený jako „návrh na odkladný účinek rozsudku v části II na straně 2 rozsudku výkonu rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 5082/2005/SOC ze dne 2. 8. 2005 o povinnosti vrátit částku 26 072 Kč“, stěžovatelka odůvodnila tím, že by jí výkon rozhodnutí vzhledem k dlouhodobému stavu hmotné nouze, v němž se nachází, způsobil nenahraditelnou újmu. Stěžovatelka rovněž dodala, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem práv žalovaného správního orgánu a že je v souladu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud ve vztahu k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku výkonu rozhodnutí nemůže než konstatovat, že toto v kasační stížnosti blíže nespecifikované rozhodnutí soudu, jež má zakládat stěžovatelčinu povinnost vrátit částku 26 072 Kč, se netýká předmětu tohoto řízení o kasační stížnosti a jako takové netvoří ani součást soudního spisu. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že je pod spisovou značkou 3 Ads 101/2006 vedeno samostatné řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2006, č. j. 3 Cad 41/2005-68, mj. právě o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 2. 8. 2005, č. j. 5082/2005/SOC, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Labem ze dne 25. 5. 2005, č. j. 674/05, ve věci přeplatku dávky sociální péče ve výši 26 072 Kč a povinnosti tento přeplatek vrátit. V této kasační stížnosti uplatnila stěžovatelka rovněž návrh na přiznání odkladného účinku citovaného rozhodnutí Městského soudu v Praze.

Návrh na vydání předběžného opatření odůvodnila stěžovatelka primárně hrozbou vážné újmy způsobené dlouhodobou hmotnou nouzí, jakož i svým dalším finančním zatížením souvisejícím s povinností navštěvovat Úřad práce, hledat zaměstnání a financovat soudní výlohy, na které se nevztahuje osvobození od soudních poplatků. Z výše uvedených důvodů požadovala stěžovatelka poskytování dávky sociální potřeby ve výši životního minima, tedy ve výši 4420 Kč měsíčně.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl v daném případě o stěžovatelčině kasační stížnosti meritorně, nebylo na místě zabývat se samostatně jejím návrhem na vydání předběžného opatření. Ke tvrzení stěžovatelky ovšem zdejší soud musí poukázat na skutečnost, že věci důchodového pojištění (zabezpečení), příplatku k důchodu, zvláštního příspěvku k důchodu, nemocenského pojištění, státní sociální podpory, pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státních dávek jsou ve smyslu § 11

odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od soudního poplatku osvobozeny.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel neměl v řízení úspěch a úspěšné žalované takové právo odňal s. ř. s. výslovně v § 60 odst. 2 (jednalo se o řízení ve věcech sociální péče). Byť soudem ustanovená zástupkyně stěžovatelky uplatňovala odměnu za dva úkony právní služby, konkrétně převzetí věci a studium spisu u soudu, netvrdila, že by v dané věci proběhla porada s klientkou (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000 - 35, podle kterého odměna advokátovi, ustanovenému účastníku řízení soudem, náleží podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) pouze tehdy, pokud po doručení usnesení soudu o ustanovení zástupcem se uskutečnila první porada s klientem). Nejvyšší správní soud tedy označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu nepřiznal. V soudním řízení správním pak jako samostatný úkon právní služby nelze odměnit nahlížení do spisu, zvláště pak za situace, kdy kasační stížnost nebyla nijak doplňována.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu